

Irgalom, ítélkezésmentesség, megbocsátás, adás. Rongyosra beszélt keresztény fogalmak. Mindegyikről tudunk mindent. A tanítás maga pedig mintha kisgyermekhez szólna: ne okozz másoknak rosszat, és akkor te se kerülsz bajba! Egyszerűen neked is így éri meg. Ha a földi élet során nem is minden klappol ezzel a logikával, az öröklétbe mindenképp csak irgalmas, megbocsátó és adakozó múlttal érdemes érkezn.

Valószínűleg azért sarkítom ki ennyire Lukács mondandóját, mert mindig is érzékeny voltam erre a megközelítésre: vigyázz, hogyan cselekedsz, mert veled is úgy fognak! Mintha sakkban lennének tartva. Szerintem sokkalta fontosabb abból kiindulni, hogy az Atya saját képmására teremtett minket. Vagyis ezek a viselkedésminták, magatartásformák a legbelső lényünkbe vannak belekódolva. Az önmagunk teljes megélésére való vágy nagyon erős bennünk, mindenféle utakat keresünk, hogy beteljesítsük. Pedig csak arra kell gondolni, hogy lelkünk legmélyén Isten van, s ezt a mélységet akkor legkönnyebb elérni, ha törekszünk az Ő mintáját követni. Lehajlás a szenvedőhöz, fáradhatatlan szeretet, a jó és a rossz megítélése az ember elítélése nélkül, készség a sérelmek tovább hurcolásától mentes megbocsátásra, adás abból, amiből sok vagy kevés jutott. Az egyéni variációk száma kombinatorikailag meghatározhatatlan, szóval jut mindenkinek. És így végtelen örömmel tölt el bennünket, hogy énünk szabadon, de teremtőjével szoros egységben szárnyal. Az de szép kép!

Akkor mi a gond? Mitől tud ez olyan nehéz lenni? Mi rakódik rá a lelkünkre, hogy különböző okokra hivatkozva elmegyünk a nyomorúsággal élő emberek mellett? Hogy egy-kettőre csattan a fröccsen a koppan a verdikt? Hogy oda sem érünk, de már messziről kiabáljuk összegyűjtögetett bánatmainkból kinőtt mondatainkat? Hogy túlhalmozott kupacainkon ülve sanda pillantásokkal méregetjük a világot?

Szentlélek, kérlek, vedd elő a kaparó eszközkészletedet, add kezünkbe, s vezényelj minket, hogy a megkövesedett lerakódásokat magunkról lepucolva visszatálhassunk Isten-lényünkhöz, s azt megélve saját utunkat és mások életét az Úr felé irányíthassuk!

Kőszegi Júlia, Budapest